

Πίσω από κάθε σταυρό κρύβεται ευλογία.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (+).

Όπως λέγαμε στην εορτή του Γενεσίου της Θεοτόκου, οι άγιοι θεοπάτορες Ιωακείμ και Άννα είχαν το μεγάλο όνειδος της ατεκνίας και, ένεκα του ότι σήκωσαν τη συμφορά με εμπιστοσύνη και ελπίδα στον Θεό, έλαβαν τέτοια ευλογία, που δεν παίρνει περισσότερο· δηλαδή αξιώθηκαν να γεννήσουν τη μητέρα του Θεού.

Και οι γονείς του Ιωάννου του Προδρόμου έχουν και αυτοί το όνειδος της ατεκνίας, το οποίο κατά τα τότε κρατούντα ήταν αβάσταχτο. Και αυτοί το σηκώνουν με υπομονή, με ταπείνωση, ευλογούντες και δοξάζοντες τον Θεό και ελπίζοντες σ' αυτόν.

Και γι' αυτό και αυτοί λαμβάνουν τη μεγάλη ευλογία να γεννήσουν τον Πρόδρομο, ο οποίος είναι «εν γεννητοίς γυναικών μείζων», όπως είπε ο ίδιος ο Κύριος (Ματθ. 11:11). Δηλαδή δεν γεννήθηκε άλλος μεγαλύτερος από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, που αξιώθηκε να γίνει προφήτης και ο πρόδρομος της παρουσίας του Κυρίου.

Καιρός είναι να μάθουμε μερικά μαθήματα. Μέσα από τη ζωή των αγίων μπορούμε να μάθουμε ποια είναι αυτά τα μαθήματα και πρέπει να τα μάθουμε. Εμείς, καθώς ζούμε σαν να μην ξέρουμε τίποτε, καθώς ζούμε σαν να μην προηγήθηκε τίποτε πριν από μας, σαν να μη μας είπε και να μη μας λέει κανείς τίποτε, δεν ενεργούμε σωστά.

Για να το καταλάβουμε αυτό καλύτερα, να πω το εξής. Γνωρίζετε όλοι πόσο δύσκολο είναι, π.χ., να ταπεινωθεί κανείς. Υπάρχουν μοναχοί, ασκητές, που χρόνια, πολλά χρόνια, παλεύουν, αγωνίζονται να ταπεινωθούν. Κάνουν ειδική άσκηση, ειδικό αγώνα και πάλι και πάλι και πάλι και πειράζονται και ξαναπειράζονται, και έρχεται κάποτε η ταπείνωση. Αλλά έρχεται ύστερα από πολλούς κόπους και ύστερα από πολλά χρόνια. Όπως λέει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος, ύστερα από πολλούς πειρασμούς έρχεται η ταπείνωση.

Ένας ο οποίος, από τότε που άρχισε να καταλαβαίνει τον εαυτό του μέσα στη ζωή, ζει, ως πούμε έτσι, με αίσθημα μειονεξίας και μια ζωή ολόκληρη κυριολεκτικά ποδοπατείται κάτω από αυτό το αίσθημα, αυτός υποφέρει, άγχεται και αρρωσταίνει. Υποφέρει, διότι θέλει να είναι κάτι, αλλά δεν μπορεί να έχει καλή ιδέα για τον εαυτό του.

Εάν αυτός, όλο αυτό το έτοιμο βίωμα που ζει μια ζωή ολόκληρη ότι είναι ένα τίποτε, το πάρει σωστά και σταθεί ενώπιον του Θεού και πει: «Ευτυχώς, Θεέ μου, που δεν είμαι τίποτε. Ευτυχώς που είμαι πεπεισμένος για πολλούς και διαφόρους λόγους ότι δεν είμαι τίποτε», και το αντιμετωπίσει το θέμα σωστά ενώπιον του Θεού, δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ο άνθρωπος αυτός αποκτά την ταπείνωση σε λίγες ημέρες ή σε λίγες ώρες, αν θέλετε. Αποκτά το βίωμα της ταπεινώσεως –που άλλοι χρόνια πολλά ταλαιπωρούνται ασκούμενοι, αγωνιζόμενοι, για να το αποκτήσουν– διότι το έχει έτοιμο μέσα του.

Είμαστε τόσο παιδεμένοι, τόσο ταλαιπωρημένοι! Διότι ποιος σημερινός χριστιανός δεν πιέζεται κάτω από ένα όνειδος –καθένας έτσι όπως το νομίζει– κάτω από κάτι αβάσταχτο; Και τι να κάνει ο καημένος; Μια ζωή ολόκληρη το βαστάει. Έχει μια πείρα ότι μια ζωή ολόκληρη βάσταξε πράγματα αβάσταχτα και τυραννίστηκε.

Να πάρει λοιπόν όλη αυτή την πραγματικότητα και με αυτήν να έρθει ενώπιον του Κυρίου και να πει: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, σ' ευχαριστώ. Εσύ

άφησες αβάσταχτα πράγματα και αβάσταχτες καταστάσεις επάνω σε μεγάλους αγίους, σε δικούς σου ανθρώπους, σε άγιες ψυχές και τις ευλόγησες τόσο πολύ. Τι άλλο θέλω κι εγώ, αφού μέσα σ' αυτά τα αβάσταχτα και κάτω από αυτά τα αβάσταχτα κρύβεται η ευλογία σου; Να 'ναι ευλογημένο, Θεέ μου. Ας είναι έτσι».

Αυτό που κάνει κανείς, θέλει δεν θέλει, μια ολόκληρη ζωή – βαστάει τα αβάσταχτα· τι να κάνει; – αυτό τώρα μπορεί να το κάνει εκούσια και με όλη του την καρδιά λέγοντας: «Να 'ναι ευλογημένο, Θεέ μου». Και – ω του θαύματος! – μόλις αρχίσει κανείς να σκέπτεται έτσι και να τοποθετείται έτσι, όλο το αβάσταχτο γίνεται πολύ ελαφρό.

Και βλέποντας ο Κύριος ότι ο ταλαίπωρος άνθρωπος, ο παιδευόμενος άνθρωπος επιτέλους κατάλαβε περί τίνος πρόκειται και τι πρέπει να κάνει, και ότι μπορεί τώρα να συνεννοηθεί μαζί του, του δίνει άφθονη την ευλογία. Του δίνει τόση ευλογία, που όσο άπληστος και αχόρταγος κι αν είναι ο άνθρωπος, πάλι θα του φανεί πολλή η ευλογία που του δίνει ο Θεός.

Η περίπτωση των γονέων του Ιωάννου του Προδρόμου και των γονέων της Παναγίας αλλά και η περίπτωση όλων των αγίων της Εκκλησίας ας μας γίνουν παράδειγμα και σ' αυτό το σημείο, και ας τους μιμηθούμε.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”, Σεπτέμβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2017, σελ. 260 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>